

**[Ministeren for handel, industri og søfart.]**

mere ind på det ærede medlems betragtninger over genopbygningsfonden; det er jo ikke denne fond, vi beskæftiger os med i dag, og jeg har ikke materiale ved hånden til at gå nærmere ind på de betragtninger, det ærede medlem fremsatte overfor dette problem. Det forekommer mig blot, at et enkelt og, såvidt jeg har kunnet skønne, for det ærede medlem hr. Aksel Møller meget væsentligt argument må være galt. Det, der var så væsentligt for det ærede medlem, var, at vi ingen arbejdskraft havde; der var ingen grund til at finansiere nye genopbygningsarbejder, som f. eks. rationalisering af mejerierne eller opbygning af frugtlagrene, hvilket jo er de to arbejder, genopbygningsfonden udelukkende tager sigte på, da der ingen arbejdskraft var. Det mener jeg må være helt forkert. Vi havde ultimo november 62 000 arbejdsløse i dette land, omfattende ikke alene arbejdsløse i de såkaldte arbejdsløshedsøer, ikke alene arbejdsmænd, men også faglærte arbejdere, også bygningshåndværkere. Der er udmærket behov for de arbejder, der skulle sættes i gang ved hjælp af genopbygningsfonden, og der vil være udmærket arbejdskraft hertil. Jeg ved, at det ærede medlem er meget tilbøjelig til at ville bagatellisere arbejdsløshedsproblemet, men jeg synes nu alligevel, at et tal som 62 000, omfattende arbejdsløse indenfor praktisk talt alle fag i alle dele af landet, må fortælle os en hel del.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller siger videre, at likviditeten er god, han nævner forskellige tal, der viser, at de frie kassebeholdninger, bankerne ligger inde med, er de højeste, bankerne overhovedet har haft i hele den periode, her er tale om. Heri har det ærede medlem ret. Det er rigtigt, at ultimo oktober lå bankerne inde med 1133 mill. kr., og det synes at være et meget højt tal, men hvorledes skal man måle, om likviditeten er tilstrækkelig? Det er ikke nok at fastslå, at tallet er højt og likviditeten tilsyneladende god; man må have et middel, hvormed man kan måle, om likviditeten er tilstrækkelig. Og det ærede medlem hr. Aksel Møller ved udmærket, hvad det er for et mål, der er det eneste sikre. Det eneste sikre mål er rentefodens højde. Der eksisterer ikke noget som helst andet mål; det er det eneste brugbare mål. Hvis det ærede medlem mener, likviditeten er så god — endog mere end god, forstod jeg det ærede medlem var tilbøjelig til at mene —, hvordan vil han så forklare mig, at siden september er den effektive rente af 4 pct.s kreditforeningsobligationer steget fra 4,32 til

4,45? Jeg vil gerne bede om det ærede medlems forklaring på, hvorfor renten ikke er faldet, når likviditeten er så god. Eller har det ærede medlem et andet mål end den effektive rente af kreditforeningsobligationer i løbende serier?

Så siger det ærede medlem, at der ikke kan være nogen grund til at overbalancere statsregnskabet, når man samtidig sætter nye kreditmængder ud i omløbet. Nu indgik ganske vist et andet sted i det ærede medlems argumentation, at man faktisk ikke overbalancerede statsregnskabet, men denne lille inkonsekvens kan vi jo se bort fra og holde os til den tankegang, at man faktisk overbalancerede statsregnskabet og samtidig lettede kreditgivningen.

Det ærede medlem antydede flere gange, oven i købet på temmelig håndfast måde, at regeringen ikke forstod nogen af de krav, der blev stillet til den økonomiske politik her i landet i øjeblikket. Det forekommer mig, at det lille ræsonnement, der nærmest kom ind i det ærede medlems agitation som en strøtanke, som et lille blændende lyn, afslørede, at det måske var det ærede medlem, der ikke forstod noget af kravene til den økonomiske politik i øjeblikket. Det, der kræves i øjeblikket, er netop, at man, f. eks. ved overbalancering af statsregnskabet, formindsker det løbende forbrug og derved gør plads — som man siger det — til investeringer, derigennem lediggør produktionsfaktorer, som kan anvendes til genopbygning, til investering. Netop ved at overbalancere statsregnskabet kan man formindske forbruget. Derved får man fremmed valuta, og man får arbejdskraft, man får indenlandske råstoffer til rådighed, som i stedet for at anvendes til forbrug netop anvendes til investeringer, til genopbygning. Derfor er den mest logiske, den mest konsekvente genopbygningspolitik, man kan føre, netop den at have et overskud på statsregnskabet og så, gennem den pengepolitik, man iøvrigt fører, sørge for, at den genopbygning, der på denne måde er skaffet arbejdskraft og materialer til, også kan blive finansieret. En hvilken som helst anden pengepolitik ville være ulogisk og inkonsekvent.

Ja, siger den ærede ordfører for forslagsstillerne, jeg skal ikke benægte ministerens redegørelse for, at der kan komme en overskudsimport i 1950; men lad os se på de andre tal, der foreligger, siger det ærede medlem, lad os se på alle de korte statsgældspapirer, der forfalder, lån til byggeriet m. m., og lad os summere det op; og lad os på den måde dokumentere, at der i virkeligheden